

□ □ GROEI □ □

DOOR G. VAN DER ZWAAG.

MAG ik mee vader?

„Jawel jongen”.

Een glimlach om den mond der moeder. Ze stapten de kamer uit. Voor den drempel der buitendeur stak Volkertje haastig zijn rappe voetjes in kleine klompjes. De vader deed 't onverstoord kalm met een enkele breede beweging, richtte dan naar 't schuurtje zijn groote, forsche schreden. Volkertje draafde naast zijn hooge gestalte. Van een richel ter zij van de deur greep de vader een gerstemmertje, strooide met weidsch gebaar de gave korrels op een onbegroeide plek van 't erf. Hagelwitte hennen met roode wapprende kammen, pikten gretig het graan weg.

„Je moet altijd goed zorgen voor je vee. Liever geen vee, dan 't gebrek laten lijden. Onthoud dit voor later”.

„Ja”, aarzelde Volkertje. Een wijle stonden ze stil in sprakeloos staren. Dan zette de vader het emmertje weer op zijn plaats, greep een spade uit het rek langs den wand. In een lossen aardhoop bij 't erf waren jonge vruchtboomen ingekuuld. Hij vatte er een bij den stam, trok hem er uit. Ze gingen planten samen. De vader liep voorop over het tuinpad. Ter zij ontelbare stammen en struiken, strevend omhoog uit donkeren bodem. Ze deden Volkertje denken aan ondoordringbare bosschen uit vroegere dagen, waarvan de meester vertelde.

Hij wenschte toen geboren te zijn, om gewapend met pijl en boog, jagen te kunnen van morgen tot avond. Maar plotseling werd hij gewekt uit zijn droomen. Kille dauwdruppels stortten bij menigte neer op zijn lijf. De vader had zijn hoofd gestooten tegen overhangende takken. De jongen lachte, maar ingehouden, want de vader vloekte, verstoord. 't Gaf den jongen een schok, gelijk het eerste knallen der zweep een jong veulen.

Ze kwamen op de plek, waar de jonge boom geplant moest worden. Op zij lag de dorre romp van den ouden boom, in den winter geveld. Volkertje ging zitten op 't worteleind, zag naar den vader, die groef een gat in den grond. De uitgespitte aarde vormde weldra een wal om de open kuil.

„Zoo zal 't wel genoeg zijn” oordeelde hij na een poos. Hij zette den jongen boom er in, voegde en schikte, tot wortels en vezels vlak zich spreidden over den grond.

„Hou even vast” gebood hij. De opgegraven aarde wierp hij weer op de wortels, stampte den grond vast tegen den stam. Met welbehagen beschouwde de vader den jongen boom.